

## Kendelse

afsagt den 12. december 2019

**Sag nr. 2019-80-0351**

[Klager]

mod

Berlingske

[Klager] (tidligere [Klagers tidligere navn]) har klaget til Pressenævnet over artiklen *"Advokat: Hun truede med at kidnappe og slå mine børn ihjel"*, som blev bragt i Berlingskes netavis, b.dk, den 7. marts 2019 og i den trykte avis den 8. marts 2019, idet hun mener, at god presseskik er tilsidesat.

[Klager] har navnlig klaget over, at artiklen indeholder ukorrekt information, som ikke blev forelagt for hende inden offentliggørelsen. [Klager] har også klaget over, at Berlingske har afvist at slette artiklen fra b.dk.

---

### 1 Sagsfremstilling

Artiklen *"Advokat: Hun truede med at kidnappe og slå mine børn ihjel"* blev den 7. marts 2019 bragt i Berlingskes netavis, b.dk. Af artiklen, som fortsat er tilgængelig på b.dk, fremgår blandt andet:

*"Præcisering: Tidligere fremgik det ikke, at dommen, der undervejs i artiklen henvises til, skyldes flere forhold end chikaneringen, der nævnes her. Dommen drejer sig om 28 overtrædelser af straffeloven og chikanering af flere offentligt ansatte.*

97.

Det er antallet af gange, der blev klaget over familieretsadvokat [Advokaten] i løbet af bare få måneder – fra efteråret 2017 og frem til sommeren 2018. Klager indgivet af den samme kvinde, og sendt til et utal af offentlige instanser. Klage på klage på klage, som [Advokaten] måtte bruge tid og kræfter på at svare på.

Klagerne blev til chikane, det varede i månedsvis – og til sidst truede kvinden også [Advokaten] og hendes tre børn på livet.

»Det var først, da hun ringede og truede med at kidnappe og slå mine børn ihjel, at jeg vågnede op. Først da indså jeg, at det her simpelthen ikke var okay, og at jeg ikke ville finde mig i det. Ingen skal true mine børn,« siger 42-årige [Advokaten], der er advokat fra [Bynavn].

Familien bor nu på en hemmelig adresse med skjulte telefonnumre.

[Advokaten]s yngste barn er ni år, og hun og hendes mand har valgt ikke at fortælle drengen om kvindens trusler, men de talte med de to ældste børn på 15 og 17 år.

»Mine børn gik fra at have en normal hverdag til, at de pludselig blev bange for at gå alene hjem. Det kan simpelthen ikke være rigtigt,« siger [Advokaten].

*Etisk kodeks forbød [Advokaten] at forsvare sig*

Det hele begyndte under en familieretssag, hvor [Advokaten] var beskikket advokat for kvindens tidligere partner – en partner, der endte med at få forældremyndigheden over deres fælles søn. Under retssagen begyndte kvinden at chikanere og true [Advokaten], der imidlertid ikke måtte reagere på kvindens henvendelser.

»Som advokat er jeg bundet af et etisk kodeks – de advokatetiske regler – der som udgangspunkt forbyder mig at kontakte modparts klient direkte. Jeg måtte altså ikke engang selv sige fra overfor hende, når hun truede mig. I stedet måtte jeg skrive til hendes advokat og bede den pågældende om stoppe sin klient,« siger [Advokaten]. Kvinden sendte de 97 klager over [Advokaten] til forskellige instanser, herunder syv klagesager til Advokatnævnet. Derudover blev alt fra PET til dronning Margrethe involveret.

Hver gang måtte [Advokaten] bede institutionerne, som anmeldelsen var sendt til, om at henvende sig til Advokatnævnet, fordi hun ikke selv måtte gøre noget. Nævnet behandlede de første syv sager og fandt, at de advokatetiske regler ikke var overtrådt.

»Jeg vidste, at jeg ville blive »frifundet« af Advokatnævnet. Men mængden af anmeldelser og henvendelser til andre organer og mine bestyrelser påvirkede mig. Anklagerne, som var usande, gik blandt andet på forfalskning af dokumenter og uetisk adfærd. Altså bekymrende anklager i forhold til min gerning som advokat, og hvad ville folk ikke tænke om mig, når sagerne bare blev ved og ved med at komme?« siger [Advokaten]

*Henvendelse ender i børnesag*

De første anmeldelser handlede om [Advokaten]s arbejde som advokat. Kvinden anklagede [Advokaten] for at have forfalsket dokumenter i en retssag og klagede til Advokatnævnet. Herefter begyndte hun at klage til andre juridiske instanser, de bestyrelser, [Advokaten] sidder i, og tidligere arbejdsgivere, hvor hun satte spørgsmålstegn ved [Advokaten]s tidligere ansættelser.

»Hun gik meget grundigt til værks og forsøgte virkelig at ramme mig der, hvor det gjorde ondt,« siger [Advokaten].

Men så ændrede chikanen karakter og blev mere personlig. Pludselig var det ikke [Advokaten]s faglighed, som kvinden gik efter, men derimod hendes evne til at passe på sine tre børn.

»En dag modtog jeg besked i min e-boks om, at [Bynavn] Kommune havde modtaget en underretning om mine børn, og så blev jeg ringet op af [Bynavn] Kommunes fa-

milieafdeling, der ville holde møde om henvendelsen. Der stod verden stille. Jeg vidste, at der ikke var noget at komme efter, men jeg kender systemet, og det er tungt at komme igennem,« siger [Advokaten].

Anmeldelsen resulterede i en samtale med kommunen. Her blev det hurtigt klart for kommunen, at der ikke var grund til bekymring om børnene, men sagen er registreret i kommunens arkiver, og man kan stadig se, at familien har været involveret i en børnesag, hvis man søger på deres CPR-numre.

*Politiet ville ikke gøre noget*

[Advokaten] havde to gange kontaktet politiet i forbindelse med kvindens trusler.

Begge gange fik hun at vide, at politiet ikke ville tage sig af sagen, fordi hun var advokat. Den slags ting måtte hun selv håndtere, for »det må du kunne tåle som advokat«. Dette til trods for, at justitsminister Søren Pape Poulsen (K) i 2016 opfordrede advokater, der blev truet og chikaneret, til at anmelde det til politiet, som så kunne sætte ind og hjælpe.

[Advokaten] er som advokat ikke sikret via straffelovens § 119, der beskytter de personer, der udfører offentligt erhverv, mod chikane og trusler. Eksempelvis politibetjent, dommere, læger og sygeplejersker er omfattet af paragraffen.

»I princippet var alle andre i det retslokale sikret via den paragraf. Men ikke jeg, fordi jeg er advokat. Jeg kunne heller ikke trække mig, fordi jeg var beskikket advokat, så det ville kræve rettens tilladelse,« siger [Advokaten].

Da myndighederne ikke ville hjælpe, vendte hun sig mod sit netværk og talte med andre familieretsadvokater. Ingen havde oplevet chikane i samme grad som [Advokaten], men næsten alle gav udtryk for, at de også oplevede chikane og trusler i forbindelse med deres arbejde.

Det hele kulminerede en dag i maj 2018, hvor [Advokaten]s mand blev ringet op af retspræsidenten i [Bynavn], der fortalte, at han skulle skynde sig at hente deres tre børn, fordi retten havde modtaget en trussel mod dem. [Advokaten] var ikke hjemme, fordi hun var til konference i udlandet.

Kvinden havde kontaktet retten og sagt, at hvis ikke man udleverede sønnen, som hun havde mistet forældreretten over, ville hun kidnappe [Advokaten]s tre børn og slå dem ihjel.

[Advokaten] og hendes mand kontaktede nu for tredje gang politiet, og denne gang blev henvendelsen taget seriøst.

Herefter overtog [Advokaten]s kollega sagen. Dette medførte, at kvinden også truede kollegaen og dennes datter på livet.

Kvinden blev varetægtsfængslet. Hun blev mentalundersøgt, hvor psykisk sygdom blev udelukket, og senere idømt et års fængsel.

Dommen vedrører ikke kun chikaneringen af [Advokaten] men også chikanering af flere offentligt ansatte. Dommen er anket til landsretten. Kvinden har også fået et femårigt forbud mod at kontakte [Advokaten] og hendes børn.

[...] ”

[Klager] klagede den 2. juli 2019 over artiklen. Berlingske afviste den 10. juli 2019 [Klager]s klage. [Klager]s klage over Berlingskes afslag er modtaget i Pressenævnet den 10. juli 2019.

## **2 Parternes synspunkter**

### **2.1 [Klager]s synspunkter**

*God presseskik*

*Korrekt information, forelæggelse mv.*

[Klager] har anført, at der i artiklen bliver beskrevet detaljer om hendes forældremyndighedssag og om en straffesag mod hende. Artiklen er på flere punkter i strid med de vejledende regler for god presseskik, ligesom den er i strid med retsplejelovens § 1017 om offentlig gengivelse af retsforhandlinger.

I artiklen har Berlingske uden verificering gengivet kilden [Advokaten]s urigtige oplysninger om [Klager]. [Advokaten] har udtalt sig urigtigt om [Klager]s forældremyndighedssag, som er underlagt tavshedspligt, ligesom hun urigtigt har oplyst, at [Klager] har mistet retten til at se sin søn på trods af, at [Klager] i to år har afventet en samværsaftale, som [Advokaten] havde lovet at sende til [Klager]s advokat. Endvidere har [Advokaten] udtalt sig om klager, som [Klager] har indgivet mod hende, selvom disse er underlagt tavshedspligt.

Artiklens oplysninger er på intet tidspunkt blevet forelagt [Klager] eller hendes advokat, selvom de er i modstrid med, hvad der fremgår af dombogen fra byretssagen. Berlingske har således skrevet en artikel om [Klager] gennem hendes søns fars advokat, som i artiklen har udtalt sig både som advokat, vidne og privatperson i en ikke afgjort straffesag. Tavshedspligten er brudt, og Berlingske har uden verificering videregivet grove, urigtige og personhenførbare oplysninger.

Endvidere har Berlingske undladt at inddrage [Klager]s synspunkter i artiklen.

Eksempelvis fremgår det af artiklen, at [Klager] er blevet dømt for at have fremsat trusler, uden at det oplyses, at disse har været mundtlige. Det fremgår ligeledes, at [Advokaten]s børn har været bange for at blive kidnappet. Faktum er, at [Advokaten] gennem halvandet år har beskyldt [Klager] for at ville kidnappe sit eget barn. Under denne periode befandt [Klager] sig imidlertid på krisecenter i den anden ende af landet, lungesyg og uden bil, mens hun gennem sin advokat 50 gange anmodede om konfliktmægling og dialog i sagen. I juni 2018 anlagde [Klager] en erstatningssag mod [Advokaten], hvorefter [Advokaten] 24 timer senere anmeldte [Klager] for trusler om kidnapning af [Advokaten]s børn.

Berlingske har blandt andet også undladt at nævne, at Ankestyrelsen har givet [Klager] medhold i, at hun har været udsat for massiv chikane, og at Folketingets Ombudsmand har udtalt, at [Klager] har ret til at få tilføjet sin side af sagen i den kommunale sag.

For så vidt angår artiklens oplysninger om, at der blev foretaget en mentalundersøgelse af [Klager], som udelukkede psykisk sygdom, har [Klager] henvist til et brev af 11. juli 2019 fra Retslægerådet, som er adresseret til hende. Af brevet fremgår blandt andet:

”Under henvisning til den anmodning af 7. juli 2019 vedrørende dokumentation på, at anklagemyndigheden ved [Politikredsen] skulle have haft foretaget en mentalundersøgelse om dig til Retslægerådet, skal Retslægerådet herved meddele, at det ikke har været muligt at fremsøge nogen sag omhandlende dig. [...]”

[Klager] har endvidere henvist til et brev af 26. august 2019 til hende fra Justitsministeriet, Retspsykiatrisk Klinik, hvoraf det fremgår, at klinikken ikke har gennemført en mentalundersøgelse af [Klager]. Berlingske har dermed dokumenterbart bragt ukorrekte oplysninger om hende. Samtidig er det ikke korrekt, som oplyst i artiklen, at [Klager] intet fejlede under sagen, da hun har været i langvarig behandling for depression.

[Klager] har oplyst, at hun har klaget til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol over dommen mod hende, som i landsretten blev formidlet til en fængselsstraf på seks måneder. Sagen er derfor fortsat ikke afsluttet.

### *Sletning – punkt B.8*

Med henvisning til ovenstående synspunkter, og fordi artiklen udgør en krænkelse af privatlivets fred, har [Klager] anmodet om, at artiklen slettes fra b.dk.

## **2.2 Berlingskes synspunkter**

### *Klagefrist*

Berlingske har anført, at det fremgår af medieansvarslovens § 34, stk. 2, at fristen for at klage over indholdet i et massemedie er 12 uger efter, at den eller de artikler, der klages over, er bragt. Fristen for at klage over den pågældende artikel udløb således den 8. juni 2019.

I tilfælde af, at Pressenævnet vælger at realitetsbehandle [Klager]s klage over brud på god presseskik, har Berlingske gjort følgende gældende:

### *God presseskik*

#### *Korrekt information, forelæggelse mv.*

Berlingske har afvist, at artiklen er i strid med god presseskik.

Berlingske har anført, at de oplysninger, der er viderebragt i artiklen, er korrekte og baseret på det stærkest mulige grundlag, nemlig en omfattende politiefterforskning og efterfølgende prøvelse i retten. Oplysningerne er således efterprøvet i særlig grad.

Formålet med artiklen var i øvrigt ikke at fokusere på [Klager] men i stedet det forhold, at et voksende antal advokater – især i familiesager – chikaneres og trues.

Der eksisterer i denne sag ikke en pligt til at forelægge oplysningerne for [Klager], dels fordi oplysningerne er korrekte, jf. Berlingskes øvrige bemærkninger i sagen, dels fordi [Klager] er

anonymiseret i artiklen. I øvrigt er der ingen generel forpligtelse til at forelægge for dømte i straffesager, før massemedier korrekt refererer indholdet i afsagte domme.

For så vidt angår [Klager]s klage over ”urigtige” oplysninger i artiklen, har Berlingske i relation til artiklens oplysninger vedrørende trusler om kidnapning og bortførsel henvist til [Byretten]s dom i sagen. Det fremgår af dommen, at [Klager] blandt andet er fundet skyldig i i strid med sandheden at have beskyldt [Advokaten] og hendes kollega for at have hacket Domstolsstyrelsen og begå dokumentfalsk, samt at [Klager] i seks forhold er fundet skyldig i at have truet med at skade [Advokaten]s kollegas datter. Endvidere er [Klager] i tre forhold med flere trusler dømt for grove trusler mod [Advokaten], herunder ved at have udtalt: [...], og at [...].

Det fremgår endvidere af dommen i sagen, at [Klager] ikke findes ”*sindssyg og var ej heller sindssyg på tidspunktet for de påsigtede handlinger*”, hvorfor der er belæg for bemærkninger i artiklen om, at ”*hun blev mentalundersøgt, hvor psykisk sygdom blev udelukket*”.

#### *Sletning – punkt B.8*

Med henvisning til ovenstående synspunkter har Berlingske afvist at hindre artiklens tilgængelighed.

### **3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:**

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jesper Rothe, Hans Peter Blicher, Ulrik Holmstrup og Marlene Borst Hansen.

#### *Kompetence mv.*

Pressenævnet bemærker, at det følger af medieansvarslovens § 34, stk. 2, at klager over overtrædelse af god presseskik kan rettes til det pågældende massemedie selv eller direkte til Pressenævnet. I begge tilfælde er klagefristen 12 uger efter offentliggørelsen. En anmodning om sletning af en artikel i medfør af punkt B.8 i de vejledende presseetiske regler kan rettes til mediet også efter udløbet af den lovbestemte klagefrist.

Den påklagede artikel blev offentliggjort den 7. og 8. marts 2019, og [Klager]s klage er således indgivet mere end 12 uger efter artiklens offentliggørelse. Pressenævnet kan derfor alene tage stilling til klagen for så vidt angår [Klager]s anmodning om sletning af artiklen i medfør af punkt B.8.

Pressenævnet bemærker herefter, at det følger af medieansvarslovens § 43, at Pressenævnet træffer afgørelse i sager om, hvorvidt der er sket offentliggørelse i strid med god presseskik, jf. § 34, og hvorvidt et massemedie efter reglerne i lovens kapitel 6 er forpligtet til at offentliggøre et genmæle.

Spørgsmål om, hvorvidt der er sket en overtrædelse af retsplejelovens regler hører under domstolene og falder uden for nævnets kompetence.

### *Sletning, anonymisering og afindeksering – punkt B.8*

[Klager] har klaget over, at Berlingske har afvist at slette artiklen.

### *Generelt om punkt B.8*

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at meddelelser, som er offentliggjort i digitale medier, ofte vil være tilgængelige længe efter, at de er publiceret. Efter anmodning til mediet kan tilgængeligheden af sådanne tidligere offentliggjorte, følsomme eller private oplysninger hindres, i det omfang det er muligt og skønnes rimeligt, jf. punkt B.8.

Medier kan afindekseres, dvs. ændre instruksene til søgemaskiner, så søgemaskiner ophører med at henvise til artiklen, anonymisere, dvs. ændre i artikelteksten så eksempelvis et personnavn anonymiseres, eller helt afpublicere en artikel, dvs. fjerne artiklen fra hjemmesiden.

Det er nævnets opfattelse, at anvendelse af B.8 i de vejledende regler og muligheden for at meddele et medie kritik for ikke at imødekomme en anmodning om afindeksering, anonymisering eller afpublicering som udgangspunkt kun bør anvendes, når der er tale om oplysninger, som er særligt belastende for den person, der er omtalt.

### *Den konkrete sag*

Artiklen indeholder et interview med advokat [Advokaten], som fortæller om, hvordan hun er blevet udsat for chikane af en kvinde, da [Advokaten] var beskikket advokat for kvindens tidligere partner under en forældremyndighedssag. [Klager] er ikke nævnt ved navn i artiklen.

Pressenævnet finder, at oplysninger om, at en person er blevet dømt for chikane i forbindelse med en forældremyndighedssag, som udgangspunkt må betragtes som værende særligt belastende for den omtalte person. Som anført ovenfor er [Klager] imidlertid ikke navngivet eller på anden vis identificeret i artiklen. Det er således ikke muligt ud fra oplysningerne i artiklen at identificere klager, medmindre man på forhånd har kendskab til, at hun er den dømte person.

På den baggrund finder Pressenævnet efter en samlet vurdering ikke anledning til at udtale kritik af Berlingske for at afvise [Klager]s anmodning om sletning af artiklen.